

като тя глътне тази частъ, гущерътъ избѣгва, или се смущава въ нѣкоя дупка; а опашката му отпосле пакъ порастава.

За да може гущерътъ да отчупва лесно и бърже опашката си, тя има особна направа. Първо, тя се състои отъ пръстенчета, и счупването става винаги между пръстенчетата. Второ, всѣко прешленче отъ гръбнака му, който се продължава въ опашката, е съставено отъ две прешленчета, съединени помежду си съ рохкаво вещество. Съ една дума, тукъ всичко е така направено, щото опашката да бжде крехка. А за да не изтича отъ счупеното мѣсто кръвъ, мускулитѣ на опашката на това мѣсто набѣбватъ и затварятъ кръвоноснитѣ съдове. По такъвъ начинъ гущерътъ спасява живота си много евтино.

Понеже всички гущери иматъ опашка, но тя не е чуплива у всички, то навѣрно този органъ има за гущеритѣ и друга служба. Както у много други животни, тя служи на гущера отчасти за кормило и, като помага на животното да се управлява, прави движенията му по-ловки.

На много гущери опашката служи да се съобщаватъ помежду си. За тази цель животнитѣ обикновено употребяватъ звуковетѣ, които произвеждатъ: бозайниците и птицитѣ издаватъ гласъ, пчелитѣ бръмчатъ. Но гущеритѣ не могатъ така да се съобщаватъ помежду си; почти всички сж нѣми и не могатъ да произвеждатъ звуци. Само едни нощни гущери, наречени гекони, могатъ да издаватъ слабъ писъкъ, по който тѣ се намиратъ едни други въ тъмнината. Единъ отъ тѣзи гекони, като не може да произвежда гласъ, се сношава съ другаритѣ си чрезъ опашката. Опашката му отгоре е покрита съ